

พระราชบัญญัติ
ควบคุมจำกัดยาง (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๕๓๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๕)

เจ้าพระยาযায়มราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิริน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๔๗๗ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๕๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรค ๒ และวรรค ๓ ของมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๔๗๗

“ในกรณีที่เจ้าของสวนยางได้ทำเรื่องรวขึ้นต่อเจ้าพนักงานประจำท้องถิ่นภายในกำหนดตามความในมาตรานี้สำหรับระยะเวลาโควตาใดโควตาหนึ่งแล้ว หากไม่ได้ทำเรื่องรวขึ้นใหม่ภายในกำหนดสำหรับระยะเวลาโควตาต่อเนื่องกันไป ให้ถือเอาเรื่องรวสำหรับระยะเวลาโควตาก่อนเป็นเรื่องรวสำหรับระยะเวลาโควตาต่อเนื่องกันไป

อนึ่ง ในกรณีพิเศษ เจ้าของสวนยางที่ไม่เคยยื่นเรื่อง
ราวขอทำยางมาแต่ก่อน เมื่อประสงค์จะทำยางในระหว่าง
ประกาศใช้ระยะเวลาโควตาและได้ยื่นเรื่องราวขอทำยาง รัฐ
มนตรีจะส่งอนุญาตก็ได้”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราช
บัญญัติควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๔๗๗ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑ ในกรณีที่ผู้ขอทำยางอุทธรณ์การประเมิน
ตั้งกำหนดไว้ในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ เมื่อกรรม
การอุทธรณ์ได้พิจารณามีคำสั่งประการใด ให้คำสั่งนั้นมีผล
ในระยะเวลาโควตานั้น”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๑๔ แห่งพระราช
บัญญัติควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๔๗๗ นั้นเสีย

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้อยู่เป็นวรรค ๔ ของ
มาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช
๒๔๗๗

“ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันสิ้นอายุหนังสืออนุญาตนั้นแล้ว ผู้ได้รับอนุญาตต้องยื่นรายงานถึงผลแห่งการปลูกซ่อมหรือปลูกใหม่ให้เจ้าพนักงานประจำท้องถิ่นทราบตามแบบพิมพ์ที่กำหนดไว้”

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรค ๓ และวรรค ๔ ของมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๔๗๗

“เจ้าของสวนยางผู้ใดจำหน่ายภายในพระราชอาณาจักรเกินกว่าจำนวนโควตาที่ได้รับอนุญาตตามใบสุทธิยาง ผู้นั้น มีความผิดต้อง ระวางโทษปรับ เท่าราคายาง ที่ได้จำหน่ายเกินจำนวนโควตาไป ราคาขางนี้ให้คิดตามราคาตลาด ณ สถานที่และในเวลาจำหน่าย

ผู้ซื้อขาย ผู้ใดจงใจรับซื้อขาย เกินจำนวนโควตาจากเจ้าของสวนยางตามวรรคก่อน ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับถึงอัตราโทษที่กำหนดไว้ในวรรคก่อน”

มาตรา ๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรค ๒ ของมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๔๗๗

“ผู้ใดได้รับหนังสืออนุญาตทำการปลูกซ่อมหรือปลูกใหม่ แล้วละเว้นไม่ปฏิบัติตาม ความในวรรค ๔ ของมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรค ๒ ของมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๕๓๗

“เจ้าของ สวนยางผู้ใด จำหน่ายยาง เกินจำนวนโควตาที่ตนได้รับอนุญาตในระยะเวลาโควตาใดโควตาหนึ่ง รัฐมนตรีจะสั่งให้หักจำนวนโควตาที่เจ้าของ สวนยางผู้นั้น จะได้รับในระยะเวลาโควตาต่อ ๆ ไปก็ได้”

มาตรา ๑๐ ถ้าใบสุทธียง หรือใบกำกับคูปอง หรือใบอนุญาตอย่างใด ๆ ของผู้ใดเป็นอันตรายสูญหายไป ผู้นั้นจะขอใบแทนต่อเจ้าพนักงานประจำท้องถิ่นก็ได้ โดยเสียค่าธรรมเนียมไม่เกินฉบับละ ๑ บาท ตามที่จะได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มี

เล่ม ๕๔ หน้า ๔๑๔ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๔๘๐

อำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมและวางทางการ
เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พิบูลสงคราม

รัฐมนตรี

พระราชบัญญัติควบคุมจำกัดอย่าง พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา
๑๑ และมาตรา ๑๘ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ให้ยกเลิกมีผลตั้งแต่วันที่

“มาตรา ๑๑ ในกรณีที่ผู้ขอทำขอรุณการประเมินดังกล่าว
ไว้ในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ เมื่อกรมการอุทธรณ์
ได้พิจารณาแล้วมีคำสั่งประการใด ให้คำสั่งนั้นมีผลในระยะเวลาใดเวลา
ถัดไป”

“มาตรา ๑๘ ในกรณีที่ผู้ขอย่างขอถอนเงินประกันซึ่งได้มอบ
ไว้ตามความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ใบอนุญาตขอย่าง
ที่ออกให้แล้วนั้นให้เป็นอันยกเลิก”